

εἶδα 'ναι! Ἀπύρανθ. Πῶς ὑποφέρει ἡ ἔρημη, δὲν ξεψυχᾷ, μὰ λές κ' ἐγελοκόφωσαν τήνε κ' εἶναι τ' ἀγελοκομμάτων ἡ τυρανία ποῦ τρανᾷ αὐτόθι.

ἀγγελόκορμος ἐπίθ. Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρα 13.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κορμί.

Ὁ ἔχων σῶμα ἀγγελικόν, ὥραϊον: Οἱ ἀγγελόκορμοι κείνοι οἱ λεβέντηδες.

ἀγγελόκοφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκοφτος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκόβω τοῦ ἀρκτικού α προσλα-
όντος σημ. στερήσεως μόνον διὰ τῆς προπαροξυτονίας.
δ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ κωλυόμενος διὰ κλανθμῶν, φωνῶν καὶ ἄλλων ἐνοχλήσεων νὰ ἐκπνεύσῃ ἡσύχως: Ἀγελοκοφτο τὸν ἔχουν μὰ θὰ τὸν ἀγελοκόφουνε μὲ τοοὶ φωνάρες τῶνε. Σωπάτε ποῦ 'ναι ἀγελοκοφτη, μὴ δὴν ἀγελοκόψετε. Ἀντίθ. ἀγγελοκομμένος (δὲν ὁ ἰδ. ἀγγελοκόβω 1).

ἀγγελοκρίνομαι ἀμάρτ. ἀγελοκρίνομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀγγελοκρίνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κρίνομαι.

1) Πνέω τὰ λοίσθια, ψυχορραγῶ (λέγεται ἐπὶ τοῦ μελλοθανάτου, ὅταν οὗτος στρέφῃ πρὸς τὰ ἄνω τὰ βλέμματα του, ὅτε ὑποτίθεται, ὅτι βλέπει τὸν ἄγγελον τὸν μέλλοντα νὰ παραλάβῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὴν ψυχὴν του. Περὶ τῆς σημ. τοῦ β' συνθετ. κρίνομαι πβ. ἀγγελοκρισιὰ καὶ ἀγγελοκριτος) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Τὸ παιδί ποῦ ἦτανε ἄρρωστο ἀγελοκρίνεται σήμερα Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3. 2) Ἀπολαύω τῆς ὑπερτάτης ἡδονῆς τῆς σαρκικῆς συνουσίας Θράκ. (Σαρεκκλ.)

ἀγγελοκρισιὰ ἡ, Ρόδ. ἀγγελοκριθὰ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρίνομαι.

1) Ἡ ὑπὸ τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου γινομένη κρίσις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀποθανόντος: Φρ. Ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ ἀγγελοκρισιὰ! (νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ κριθῇ εὐμενῶς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου καὶ ὁδηγηθῇ εἰς τὸν παράδεισον! Εὐχὴ δι' ἐτοιμοθάνατον). 2) Ἐπιρρηματ. κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου κρίσεως: Φρ. Ἀγγελοκρισιὰ νὰ τό 'βρῆς! (νὰ σοῦ καταλογισθῇ, ὅταν θὰ κριθῇς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου. Ἀρὰ πρὸς τὸν ἀδικήσαντα).

ἀγγελόκρισμα τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρίνομαι. Τὸ σ διὰ τὸ ἀγγελοκρισιὰ.

Θάνατος αἰφνίδιος: Φρ. Νὰ σὲ φάῃ τ' ἀγγελόκρισμα! (νὰ ἀποθάνῃς αἰφνιδίως ἀπὸ ἀποπληξίαν, συγκοπὴν καρδίας κττ. Ἀρὰ, διότι ὁ αἰφνίδιος θάνατος θεωρεῖται μέγα κακόν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

ἀγγελοκρίτης ὁ, Ρόδ. ἀγγελοκριτος Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κριτής.

Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ὁ πιστευόμενος ὡς ψυχοπομπός: Φρ. Ὁ ἀγγελοκριτος νὰ σὲ πάρῃ! (ἀρά). Νὰ τό 'βρῆς ἀπὸ τὸν ἀγγελοκριτή! (ἀρά).

ἀγγελόκριτο τό, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κριτής.

Θάνατος αἰφνίδιος: Φρ. Ὅπου νὰ σὲ 'βρῇ τ' ἀγγελόκριτο, νὰ σουριασθῇς σὰν κουβάρι! (ἀρά). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

ἀγγελόκρουσμα τό, Κάρπ. Κέρκ. Παξ. Ρόδ. κ. ἀ. —ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 80 ἀγελοκρουσμα Κύθν. ἀγγελοκρουσμα Ἡπ. (Χιμάρ.) κ. ἀ. ἀγγιλόκρουσμα Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρούω.

1) Αἰφνίδιον θανατηφόρον πλήγμα καταφερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, νόσος προξενούσα ἀκαριαῖον θάνατον Κάρπ. Κύθν. Ρόδ. κ. ἀ.: Φρ. Ἀγγελόκρουσμα νὰ σ' εὔρῃ! Νὰ σοῦ 'ρῇ ἀγγελόκρουσμα! (ἀρά) Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1. β) Ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος τοῦ ψυχορραγούντος Ἡπ. (Χουλιαρ.) κ. ἀ. —ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.: Πῶς πάει οὐ δεῖνα; — Τί νὰ κάψ'; 'ς τ' ἀγγιλοκρούματα εἶναι Χουλιαρ. Ὁ ἀχὸς τοῦ τραγουδιοῦ ἔμοιαζε ἄρρωστον ἀγγελόκρουσμα γλαρὸ ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.

2) Τρόμος αἰφνίδιος καὶ ἰσχυρός, τὸν ὅποιον αἰσθάνεται τις ἐκ τῆς θέας δυσειδοῦς καὶ ἀπεχθοῦς προσώπου ἢ ὑπερφυσικοῦ πράγματος Παξ. Συνών. ἀγγελοκρουσμός 2. β) Πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον μᾶς προξενεῖ αἰφνίδιον τρόμον Κέρκ.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀγγελόκρουσμα (τόσον δυσειδής, ὥστε ἡμπορεῖ μὲ τὴν θεάν του νὰ μᾶς τρομάξῃ). Ἔχει μὲ κωπέλλα ἀγγελοκρουσμα. Συνών. ἀγγελοκρουσμός 2 β. 3) Ἐπιληψία, σεληνιασμός Ἡπ. (Χιμάρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 4.

ἀγγελοκρουσμός ὁ, Λευκ. Κέρκ. Παξ. κ. ἀ. ἀγγελοκρουσμός ΔΣολωμ. 251 (ἔκδ. Κερκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρούω.

1) Ὁ θάνατος συνήθως ὁ αἰφνίδιος Λευκ. κ. ἀ. —ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο μῖλημα 'ς τὸν ἀγγελοκρουμὸ του

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

2) Ὁ τρόμος, τὸν ὅποιον ἐμπνέει τις διὰ τῆς εἰδεχθοῦς καὶ ἀπαισίας ὄψεως (καθὼς ὁ τρόμος, τὸν ὅποιον αἰσθάνεται τις βλέπων τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου) Κέρκ. Παξ. Συνών. ἀγγελόκρουσμα 2. β) Πρόσωπον, τὸ ὅποιον δύναται νὰ μᾶς προξενήσῃ διὰ τῆς ὄψεώς του τρόμον Κέρκ. Παξ.: Αὐτὴ εἶναι ἀγγελοκρουσμός. Συνών. ἀγγελοκρουσμα 2 β.

ἀγγελόκρουστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκρουστος Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρούω.

1) Ὁ αἰφνιδίως ἀποθνήσκων ἐξ ἀποπληξίας ἢ ἄλλης κεραυνοβόλου νόσου. 2) Ὁ ἐτοιμοθάνατος.

ἀγγελοκρούω Ἡπ. Κέρκ. Παξ. κ. ἀ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,47 ΝΣαντοριν. Ἀγγελοκρ. 7 καὶ 12 ἀγγιλοκρούω Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀγγελοκρούω Παξ. Παθ. ἀγγελοκρούομαι Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) Ἡπ. (Χιμάρ. κ. ἀ.) Κάρπ. Κέρκ. Λευκ. Μῆλ. Πελοπν. (Σουδεν. κ. ἀ.) Ρόδ. (Χάλκ. κ. ἀ.) ἀγελοκρούομαι Κύθν. κ. ἀ. ἀγγιλοκρούομαι Ἡπ. (Ἰωάνν. Κούρεντ.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. Μετοχ. ἀγγελοκρουσμένος Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) κ. ἀ.

